

PLAN MANAGERIAL pentru candidatura la funcția de decan al Facultății de Științe Socio-Umane (mandatul 2020-2024)

CONF. UNIV. DR. DAN PĂTROC

Introducere

Facultatea de Științe Socio-Umane din cadrul Universității din Oradea a fost înființată în anul 2003 cu un număr de 3 specializări de licență. În prezent, în anul universitar 2019-2020, există în facultatea noastră un număr de 1342 de studenți înmatriculați în 5 programe de studiu de licență, 4 de masterat și 1 program doctoral.

Ambele informații de mai sus împărtășesc două calități: sunt, deopotrivă, incorecte și inutile. Cu toate acestea, foarte multe dintre documentele programatice realizate în cadrul instituțional universitar menționează astfel de informații, uneori chiar la început, așa cum am făcut-o și eu adineaori. Ce vreau să demonstrez prezentându-le? Înainte de toate, că există un anumit fel de cultură a sterilității mesajelor transmise la acest nivel (al planurilor manageriale, în mod concret) și, în subsidiar, că relevanța unui plan de idei nu depinde de astfel de cifre.

Dovadă a faptului că avem de-a face cu formalități este însăși forma de organizare a acestui concurs pentru funcțiile de decani: pe de-o parte, timpul pus la dispoziție pentru crearea unui plan managerial a fost aproape nesemnificativ (zile, practic). În condițiile în care planul ar trebui să fie documentul programatic cel mai important și în care acesta te obligă la o anumită prestație și la un anumit *output* timp de 4 ani, a da un termen insignifiant pentru realizarea lui înseamnă a admite, tacit, că lucrurile sunt formale și că ar trebui luate ca având valoare simbolică și nu reală. Sau e un mod de a spune că nu planul contează, într-un final? Și dacă tot am ajuns la acest punct (care, e drept, îmi reduce semnificativ șansele de câștiga favoruri din partea comisiei de interviu), trebuie să mărturisesc că modalitatea de evaluare a acestor documente și a prestației persoanei care le prezintă are anumite vicii structurale. Simplu spus: un decan în funcție care este și membru al Consiliului Facultății (de la orice facultate, să fim bine înțeleși – nu vorbim despre calitatea umană a persoanelor respective) este avantajat din start prin prisma faptului că participă la propria sa validare în Consiliu (iar aceste voturi au o anumită pondere în rezultatul final), în timp ce primește puncte în plus și pentru calitatea sa actuală de decan. Competiția este evident inegală din aceste puncte de vedere.

Un apel introductiv: nu este intenția mea ca acest plan să fie citit ca o critică aluzivă la adresa actualei conduceri a structurilor Facultății; dimpotrivă, apreciez relația mea cu forurile de conducere ca fiind în cele mai multe instanțe excelentă și cred cu extremă tărie că gestul de a candida la o anumită funcție nu înseamnă intrarea în opoziție față de anumite persoane particulare.

Structura planului

Pentru că sunt un mare admirator al organizării sistematice (dacă scriu „ingineresti” se va spune că mă dau bine pe lângă conducere?), vă propun în avans descrierea structurii documentului pe care îl aveți în față:

1. Cine sunt eu? Prezentarea propriei mele persoane, din perspectiva studiilor și experienței profesionale. Ceea ce ar fi trebuit, însă, să fie o sumară introducere, s-a transformat într-un parcurs narativ de dimensiuni ușor exagerate pe care, la finalul experienței, nu am dorit să îl șterg. Dimpotrivă, dacă nu altceva, atunci meritul acestui exercițiu este valoarea lui introspectivă: am învățat mai multe despre mine punând pe hârtie lucrurile care m-au făcut să fiu ceea ce sunt astăzi. Pentru cei mai grăbiți dintre dumneavoastră (lucru pentru care nu vă învinovățesc), am presărat fragmentul cu litere îngroșate care vă prezintă rezumatul tabloului.
2. De ce vreau să fiu decan? Interludiu argumentativ și justificativ. Prezintă viziunea mea asupra definiției rolului de decan.
3. Planul propriu-zis, grupat în trei categorii mari:
 - 3.1. Intenții față de aspecte ce îi privesc pe studenți
 - 3.2. Planuri legate de aspectele didactice și de cercetare din cadrul Facultății
 - 3.3. Măsuri din palierul administrativ și de imagine (capitolul cel mai important).

Deoarece știu că timpul dumneavoastră e prețios, vă ofer mai jos un „cuprins” al măsurilor pe care le propun și, dacă vă suscită interesul, vă invit să lecturați detaliile începând cu pagina 10 a acestui plan.

Studenți

- Asociația Studenților FSSU
- Revista studenților
- voluntariat recunoscut / internship
- mentorat Alumni
- schimburi de experiență interdepartamentale

Didactic / Cercetare

- program de studiu în limba engleză
- program de studiu ID
- program postuniversitar babysitter
- program MOOC (în parteneriat cu un furnizor tradițional ca Edx, Udemy, Alison etc.)
- server pentru stocarea lucrărilor de licență / disertații
- program anti-plagiat
- o revistă științifică a întregii facultăți

Administrativ / Imagine

- candidaturi posturi prodecani
- reorganizarea modului de desfășurare a ședințelor
- postare pe site/platformă hotărâri Consiliu și comisii
- reorganizarea Secretariatului
- registratură online
- vizibilitatea secretariatului
- folosirea Microsoft Teams pentru sarcini în departamente, calendar

- grădinița Universității
- amfiteatru în curte? lounge în aer liber
- spin-off comercial
- stimularea transportului alternativ
- utilități decente în campus
- accesibilizarea spațiilor Facultății
- spațiu liber de fum
- „Muzeul învățământului bihorean”
- Zilele Socio-Umane
- branding pentru spațiile Facultății
- asumarea trecutului Facultății
- reorganizarea admiterii

1. Cine sunt eu?

Pe scurt: Dan Pătroc (și, în plus, Ioan pentru cei care insistă să se formalizeze). Am 39 de ani, sunt soț și părinte, sunt conferențiar universitar în cadrul Departamentului de Științe ale Educației și lucrez de ceva mai mult de 15 ani în cadrul Universității.

1.1. Studii

- școala primară și gimnaziul la Școala Gen. 3, Oradea (ulterior, Liceul Teoretic „Onisifor Ghibu” Oradea)
- studii liceale la Colegiul Național „Mihai Eminescu” din Oradea, clasa de Filologie
- licența în Filosofie (Universitatea din Oradea / Universitatea de Vest din Timișoara)
- masterat în științe politice la Universitatea din Oradea, Facultatea de Științe Politice și ale Comunicării
- doctorat în Filologie la Universitatea din Oradea
- postdoctorat la Academia Română, filiala Iași

În varianta puțin mai lungă, m-am născut și am crescut în Oradea și sunt absolvent al tuturor variantelor posibile de educație din cadrul orașului nostru. Pentru că orașul nostru e, la urma urmei, mic și firele vieții noastre sunt extrem de încrucișate, am avut ocazia să îi am ca profesori și/sau directori în cadrul gimnaziului și liceului pe trei dintre viitorii mei colegi din Universitate, chiar dacă legăturile noastre nu au avut continuitate. Etapa cu adevărat decisivă în formarea mea inițială a fost liceul și mă declar și astăzi cu extrem de multă mândrie absolvent al unei clase de elită dintr-un colegiu de elită: Mihai Eminescu. Dincolo de toate cunoștințele, mai mult sau mai puțin relevante, pe care le-am primit în timpul liceului, am învățat de la o profesoară cu adevărat excepțională că nu există un lucru de mai mare preț decât libertatea propriei gândiri și, de aici, libertatea propriului tău comportament. Paralel cu subiectul, am deprins atunci adevărate apucături de „dictator gramatic”, adică o profundă aversiune față de greșelile de scriere sau de exprimare - aversiune care, din păcate, își găsește suficiente prilejuri de a ieși la lumină chiar și în mediul academic (notă: am reușit să citesc o singură dată acest plan după scrierea lui – din motive evidente de lipsă de timp, lucru pe care l-am criticat în pasajele de început. Dacă există greșeli de tastare, nu pot decât să vă cer indulgență și scuze).

În mod ironic, nu am fost tocmai lipsit de constrângeri atunci când mi-am ales traseul universitar; circumstanțele familiale care m-au înconjurat (iar aceste lucruri vor fi trecute sub tăcere aici nu pentru că ar fi ascunse - toți cei care mă cunosc le știu destul de bine - ci pentru că nu e locul să construim o poveste dramatică) m-au făcut să aleg fără alternative Universitatea din Oradea (care, în anul 2000, suporta grade de comparație nu tocmai favorabile cu marile centre universitare din jurul nostru). Admis cu bursă (în urma unui examen destul de sever) la două specializări, Științe Politice și Filosofie, am ales-o emoțional pe cea din urmă, absolvind-o după patru ani efervescenți ca șef de promoție și ca posesor al unei diplome de licență emisă de Universitatea din Vest din Timișoara (și sunt extrem de mândru de media 9,95 pe care am obținut-o la examenul de licență nu ca un efect de halo, ci în fața unor nume respectabile din domeniul filosofiei). Perioada studiilor de licență a fost o perioadă de acumulari extraordinare, atât la nivel intelectual, cât și la nivel social și relațional (în lipsa unor cuvinte mai bune); am avut ocazia să îi cunosc atunci o pe o mare parte a celor care îmi vor deveni ulterior și ierarhiilor universitare. Ca notă de subsol pot spune că am tras de mult concluzia că nimic nu este la fel de folositor în crearea unei imagini corecte asupra unui personaj universitar ca raportul de student-profesor pe care îl poți avea cu acesta de-a lungul timpului. Ce înseamnă asta, în traducere? Că unii dintre noi, uneori, preferăm să afișăm în relațiile cu colegii lucruri care nu sunt acoperite și de modul în care ne comportăm în sală, în fața studenților. Iar asta, din punctul meu de vedere, este complet impardonabil câtă vreme calitatea noastră principală este aceea de profesori (ai studenților, adică). Fapt anecdotice și real: în timpul facultății, în anul 4 ca să fiu exact, am început să lucrez la perete uriaș care flanca terasa cafenelei studențești din zona fostei Facultăți de Muzică. Da: pornind de la stringente și concrete nevoi materiale, am acumulat o experiență extensivă de muncitor necalificat pe diverse șantiere în timpul facultății. Dacă menționez acest lucru aici nu este ca să provoc empatia lectorilor mei ocazionali, ci pentru a demonstra că nu îmi este străin gestul de „a pune mâna”, la propriu, pentru a îmbunătăți lucrurile din jurul meu. De altfel, unul din momentele de satisfacție „extracurriculară” din anii de început ai muncii mele la Universitate a fost acela în care, împreună cu doi dintre bunii mei prieteni de la Departamentul de Psihologie și cu mai mulți

dintre studenții acestora, am reușit să amenajăm spațiul verde din Campusul II, „devastat” în urma unor lucrări edilitare nefinalizate așa cum ar fi trebuit.

Pentru stadiul ulterior, am preferat să rămân tot aici, la Oradea, în 2004, de această dată ca alegere reală. Am optat, în schimb, să mă revanșez față de domeniul științelor politice și am urmat cursurile unui masterat experimental intitulat „Libertatea de mișcare a persoanelor în Europa”, în condițiile în care libertatea a fost și este, după cum am spus și mai sus, una din valorile definitorii ale perspectivei mele asupra lumii (de altfel și lucrarea mea de licență a explorat tema raportului dintre libertate și postmodernitate, o temă care va urma să revină în timpul studiilor mele doctorale). Experiența a fost extrem de interesantă din mai multe puncte de vedere, pornind de la faptul că foarte largă majoritate a colegilor mei de an erau polițiști de frontieră (iar unii dintre superiorii lor ne erau profesori) și ajungând la faptul că aici am avut ocazia să cunosc alți doi profesori emblematici ai Universității: doamna Lia Pop și domnul Alexandru Ilieș, ambii decani de succes ai facultăților domniilor lor. De altfel, dacă socotesc corect, i-am avut ca profesori direcți pe cinci dintre decanii „de cursă lungă” care au intrat în istoria recentă a Universității, motiv pentru care mă simt privilegiat, chiar dacă domniile lor nu își amintesc neapărat de mine ca student.

În cazul studiilor doctorale, eram deja pe deplin mulțumit cu varianta orădeană (e adevărat că și din cauza constrângerilor organizatorice, dar acesta nu a fost un motiv decisiv) și am preferat să mă întorc spre filiera umanistă pentru a rotunji și a da sens studiilor mele de Filosofie. De altfel, trebuie să spun în paranteză că delimitările chirurgicale și hiper-profesionalizarea care tind să se petreacă în toate domeniile (dar efectul lor este caustic mai ales în domeniile umaniste) prin perspectiva unor foruri ca ARACIS sau CNATDCU sunt detrimentale, din punctul meu de vedere. În ceea ce mă privește, stau ferm lângă afirmația că teza mea de doctorat este una interdisciplinară care ar fi putut să fie susținută cu la fel de mult succes în domeniul Filosofie, la fel cum a fost și în Filologie. Dincolo de asta, mă consider din nou extrem de privilegiat în a fi putut să îl fi cunoscut și să fi lucrat pe durata doctoratului cu domnul Simuț, un nume pe care îl citisem extensiv în perioada liceului, și - la scurtul moment al susținerii - pe doamna Adriana Babeți și domnul Ștefan Borbely, autori pe care i-am citit și citat cu mult înainte de a avea onoarea întâlnirii personale. Privilegiul de a cunoaște în persoană astfel de nume grele ale unui domeniu în care te inițiezi, după ce i-ai avut ca repere obligatorii în dezvoltare, este unul care poate fi cu greu comparat cu altceva și este un lucru pe care îl doresc oricărui călător pe drumul academic.

În fine, ultima etapă a formării mele convenționale a fost parcurgerea unui stagiu post-doctoral organizat de Academia Română (filiala Iași) printr-o conjunctură absolut favorabilă și un rezultat al unui fericit concurs de împrejurări. Cei aproape doi ani marcați de recurente călătorii și zile petrecute în Iași au reprezentat, dincolo de orice, o sursă de accelerată dezvoltare personală și realizarea unor conexiuni profesionale și personale care mi-au deschis orizonturile.

1.2. Experiență profesională (didactică)

Sunt mândru că traseul meu profesional constă în parcurgerea riguroasă a tuturor stadiilor normale pentru devenirea universitară, fără sincope sau salturi subite. Pentru o scurtă perioadă, imediat după finalizarea studiilor de licență, am primit șansa de a susține seminarii ca asociat la Catedra de Filosofie din cadrul Facultății de Științe Socio-Umane, probabil ca urmare a statutului pe care mi l-am câștigat în ochii profesorilor mei în timpul studiilor, alături de alți doi recent absolvenți ai specializării amintite. Trecerea subită de la relația de student-profesor la cea de coleg a reprezentat o provocare, cel puțin la nivelul socializării (nefiind obișnuit sub nici o formă să am relații informale cu cei care îmi fuseseră profesori și mentori până în urmă cu foarte puțin timp, dar cred că un astfel de debut și de proces de acomodare este nu doar normal, ci chiar dezirabil. Spun acest lucru pentru a sublinia ceea ce consider că este un scăzământ al modului în care parcurgerea stadiilor universitare are loc în ultima perioadă, respectiv a faptului că etapa de tranziție între statutul de student și cel de profesor care era reprezentată prin condiția de preparator sau asistent tinde să fie extrem de scurtă sau chiar inexistentă. După câteva luni, am participat la concursul pentru ocuparea postului de preparator universitar, concurs în urma căruia am devenit titular al Universității din Oradea începând cu luna martie 2005. După doi ani și jumătate, mi-am câștigat, tot prin concurs public, postul de asistent universitar la aceeași Catedră de Filosofie astfel încât pentru un total de 5 ani am activat ca seminarist pentru majoritatea colegilor mei mai experimentați, acumulând de la aceștia extrem de multe perspective și abordări pline de potențial pentru rolul de profesor la nivel universitar. De altfel, port chiar și la mai mult de 10 ani distanță nostalgia atmosferei din Catedra de Filosofie locală care, cu bune și cu rele, a fost de departe cel mai fertil intelectual mediu pe care l-am cunoscut până acum în Universitate. Datorită numărului relativ scăzut de cadre didactice și unor planuri de învățământ destul de încărcate, am avut parte de un portofoliu panoramic de discipline lucru care, în ciuda dezavantajelor de moment evident (lipsa unei direcții unitare de specializare, fragmentarea intereselor etc.) a contribuit masiv la dezvoltarea mea viitoare, inclusiv prin prisma faptului că am servit ca seminarist pentru cei mai mulți dintre colegii mei mai experimentați (inclusiv pentru câțiva reputați profesori din centrele universitare Cluj și Timișoara care desfășurau, la acel moment, activități didactice în Oradea). În plus, tot acum am avut prilejul fericit de a preda nu doar pentru studenții specializării noastre ci și pentru studenți ai specializărilor Sociologie, Asistență Socială sau Psihologie, cu concluzii din cele mai fertile

pentru dezvoltarea mea didactică. Sunt ferm convins, până în acest moment, că schimbul ocazional inter-departamental (cel puțin!) de cadre contribuie masiv la îmbunătățirea actului didactic al fiecărui profesor, din motive multiple care, din păcate, nu își au locul să fie trecute aici în revistă.

După obținerea titlului de doctor, a urmat atingerea nivelului de lector universitar - un moment cu statut simbolic extrem de puternic pentru toți cei care am parcurs aceste etape succesive în ritm normal, de vreme ce de la acest statut încolo devii cu adevărat profesor la nivel universitar, putând susține cursuri și coordona lucrări de licență sau disertații.

Din nefericire, existența unei specializări de Filosofie pe termen lung s-a dovedit o ambiție prea mare pentru un centru universitar ca Oradea, prins cel puțin geografic în plasa unor adevărate repere ale domeniului ca programele din Timișoara și, mai ales, Cluj-Napoca. Trecerea în conservare a programului de Filosofie a însemnat în primul rând trecerea Departamentului de Filosofie în structura Departamentului de Asistență Socială-Sociologie, iar apoi o alegere dificilă între transferarea la Facultatea de Științe Politice și ale Comunicării sau rămânerea în cadrul FSSU la Departamentul de Științe ale Educației. Din rațiuni mai degrabă emoționale, am ales a doua variantă și sunt extrem de recunoscător că am putut să îmi reconvertesc preocupările anterioare și experiența de până atunci înspre domeniul educației aplicate.

În ciuda faptului că o bună parte din rezultatele activităților mele anterioare nu s-au lăsat valorificate în grila domeniului Științele Educației-Psihologie (în cadrul căruia activam acum deși predam tot discipline de factură filosofică așa cum sunt Etica sau Gândirea critică), am reușit să îmi construiesc un profil științific-didactic suficient pentru a trece la nivelul de conferențiar începând cu 2016. În prezent, predau cursuri de comunicare, etică, gândire critică sau orice altceva ce poate intra în spectrul competențelor mele la programele de Pedagogia învățământului primar și preșcolar, Psihopedagogie specială și la masteratul de Educație integrată organizat de Departamentul de Științe ale Educației.

1.3. Experiența profesională (extradidactică / administrativă)

Pentru finalul acestui curriculum vitae narativ, țin să menționez câteva lucruri care - deși pot părea triviale, gregare, lipsite de substanță universitară - mă califică în mod considerabil pentru poziția de decan. Pentru că - iertată să îmi fie digresiunea -, în umila mea opinie, un decan nu trebuie să fie nici un super-profesor (oricum am cuantifica statutul de „super-profesor”), la fel cum nu trebuie să fie nici un super-cercetător sau, horroribile dictu!, un super-administrator. În schimb, este extrem de util ca un decan să fi experimentat cât se poate de multe dintre fațetele activității didactice, de cercetare, sociale și administrative din Universitate (pentru a putea înțelege subtilitățile circumstanțelor impuse de fiecare din ele), alături de - evident - o acută propensiune către obiectivitate și către negarea impulsurilor negative proprii personalității sale cum ar fi accesele de furie sau iluzia infailibilității. Dar asupra atributelor unui decan îmi voi permite să revin la începutul secțiunii viitoare.

Revenind la experiența mea, voi ilustra secvențial câteva din pozițiile extra-didactice pe care le-am deprins de-a lungul carierei mele universitare:

- **administrator de rețea de calculatoare.** Deși sunt un autodidact în acest domeniu, mă declar (și, aparent, sunt considerat) suficient de capabil pentru a gestiona eficient cea mai mare parte a problemelor comune ridicate de un PC sau de o rețea de calculatoare. Începând cu 2006 am ocupat funcția oficială de administrator al resurselor informatice ale Facultății de Științe Socio-Umane, calitate în care am luat parte la masivul program de dotări digitale din 2006-2007, întreținând ulterior această bază.
- **administrator site și profil social.** Tot în virtutea calităților descrise mai sus, am gestionat imaginea pe internet a Facultății noastre, începând cu aceeași perioadă și până în prezent. Dacă la început era vorba despre site-uri construite „manual” în HTML sau editoare vizuale, ulterior Facultatea a trecut la un sistem CMS (și o sub-rețea de bloguri individuale, împreună cu adresele de email aferente) care, pentru momentul la care a fost adoptat, era destul de revoluționar pentru Universitatea din Oradea. Din păcate, atât resursele materiale (serverul, mai precis, și de aici mai departe actualizarea infrastructurii domeniului), dar și cele umane (faptul că foarte mulți dintre colegi au fost mai degrabă neinteresați de digitalizarea conținuturilor didactice) nu au permis să atingem încă din 2009-2010 stadiul la care am ajuns în 2020 prin platforma e.uoradea.ro. Este foarte adevărat că în prezent, nu pot să mă declar la fel de mulțumit de felul în care Facultatea noastră se prezintă ca imagine digitală și nu pot decât să sper că viitorul va reuși să îmi aducă și acele felii de timp necesare pentru a remedia această stare de fapt.
- **responsabil comunicare și promovare a imaginii** (tot în intervalul amintit). Deși această poziție a fost determinată mai ales de cea tehnică de mai sus, am avut suficiente contribuții la promovarea imaginii facultății, de la tehnoredactarea materialelor text/vizuale (de genul pliante, afișe etc. - cu contribuția masivă a d.nei Sorana Săveanu de la Departamentul de Sociologie-Asistență Socială). Notă personală:

această calitate mi-a permis să o cunosc, mai întâi colegial și pe urmă (adăugați aici descriptivele necesare) pe cea care va accepta ulterior să îmi devină soție, Andra Perțe - pe atunci, ca și acum, membră a Departamentului de Științe ale Educației. Dacă sunt permise și glumele în planurile manageriale, atunci pot conchide că mi-am dedicat atât de mult timp și efort Facultății încât am ajuns să mă și căsătoresc în interes de serviciu.

- **tehnoredactor (DTP).** Chiar dacă aceasta nu este neapărat o virtute care să te recomande pentru funcția de decan, mă declar extrem de satisfăcut de ceea ce ce am produs până în prezent în calitate de redactor de carte sau produse tipărite, atât la nivelul Universității (câteva reviste academice, cărți, ghiduri pentru studenți sau materiale promoționale), cât și la nivel personal, în calitate de colaborator al unei edituri locale de succes.
- **responsabil Uniweb** (de la introducerea platformei până în prezent). Această funcție ingrată și relativ invizibilă pentru majoritatea personalului didactic nu are nevoie de prea multă prezentare pentru cei inițiați. Cu toată modestia posibilă, afirm că am ajuns la un nivel de cunoaștere suficient de avansat al acestui „program” pentru a-l putea manipula fără rezerve în toate aspectele în care am privilegiul de administrare.
- **administrator financiar facultate.** Chiar dacă experiența mea a fost de foarte scurtă durată (câteva luni în anul 2007 sau 2008) și absolut conjuncturală, am acumulat o cantitate masivă de informații despre ceea ce înseamnă aspectele financiare ale administrării facultății, de la probleme ca schimbul de ore până la urmărirea unor cheltuieli ocazionale ca deplasările sau achizițiile de consumabile.
- **membru comisie inventar** (din 2006 până în prezent). Dacă spuneam despre funcția de responsabil Uniweb că este invizibilă pentru majoritatea, atunci aceasta este realmente inexistentă. Ce presupune, în schimb, este o muncă extrem de migăloasă și metodică de cunoaștere a fiecărui colț de facultate, a fiecărui birou sau dulap din inventar și a fiecărui calculator. Nivelul de expertiză asupra dotării materiale a facultății pe care ți-l oferă această poziție este inestimabil.
- **responsabil admitere** la nivel de Facultate. Pentru mai mulți ani decât pot număra corect (estimez că mai mult de 10, dar am pierdut cu adevărat numărul lor) am activat în Comisia de admitere a Facultății, uneori cu rolul formal de secretar, alteori fără un rol anume, dar - până acum câțiva ani - cu sarcina ingrată de gestionare „în teren” a activității concrete de la admitere. În toți acei ani, eram cel care deschidea activitatea propriu-zisă de admitere și, de asemenea, eram cel din urmă (alături de decan, de cele mai multe ori) care pleca în concediul din vară, după ce toate lucrurile erau lăsate în bună ordine. De la nivel de facultate am fost, de altfel, „recrutat” pentru Comisia Centrală de Admitere unde am activat pentru 2 sau 3 ani (un cadru care mi-a permis să îi cunosc îndeaproape, cu bune și cu rele, pe mulți din cei aflați astăzi în diferite poziții de conducere în Universitate)
- **secretar „honorarius”** al specializării Filosofie pentru câteva luni în anul 2008, când, după demisia doamnei secretare responsabilă de programul nostru, am fost nevoit să acopăr nevoile studenților și să gestionez efectiv situația foilor matricole, cataloagelor și dosarelor lor până la momentul reorganizării secretariatului Facultății. Din nou, oportunitatea a însemnat un *insight* prețios asupra unor aspecte ale funcționării instituției care le scapă multora din cei care nu au contact direct cu ele.
- **adjunct al șefului de Catedră de Filosofie.** O funcție care, la un moment dat, chiar exista (și nu, nu era remunerată) și care - printre alte mărunțișuri - mi-a permis să iau contact direct cu munca depusă la realizarea unor dosare de acreditare, cu întocmirea planurilor de învățământ și statelor de funcții, încă de pe vremea când acestea se realizau manual sau în celebrul program „state de funcții” care circula pe floppy-diskuri între Catedre și Serviciul Personal.
- **membru în Senatul Universității, membru în Consiliul Facultății și membru în Consiliul Departamentului.** Dintre toate cele trei ipostaze de mai sus, cea mai productivă - de la distanță - a fost cea de membru în Senat (în mandatul 2012-2106). Chiar dacă nu am ocupat nici o funcție oficială la nivelul Senatului, mă declar mulțumit de prestația mea din acea perioadă, lăsând destul de rar să treacă prin fața privirii mele materiale pe care să nu le corectez sau amendez cu observații. Evident, această experiență este una decisivă pentru auto-recomandarea mea în funcția de decan.
- **membru în proiecte de cercetare sau dezvoltare instituțională.** Am avut ocazia fericită de a face parte din două sau trei proiecte la nivel instituțional, în funcții care, printre altele, mi-au permis să am un contact intens și direct cu latura birocratică extremă pe care o presupune administrarea unei părți dintr-o entitate atât de masivă cum este Universitatea. Nu insist aici asupra capacităților pe care le-am dezvoltat în cadrul acestor proiecte, dar țin să precizez că tot din această experiență provine și o

nemulțumire severă legată de modul des întâlnit în care Universitatea (un termen generic care acoperă persoane definite) tinde să vadă funcțiile în proiecte drept recompense, modalități de fidelizare sau recompensare a unor subalterni sau chiar pârgii utile pentru viitor. Cred că modelul transparent la care aspir s-ar cadra foarte bine cu o „bursă deschisă” a pozițiilor în proiecte, un mecanism deschis tuturor pentru a concura și a accede la aceste poziții relativ privilegiate.

Ce este un decan (în opinia mea) și de ce sunt eu potrivit pentru această funcție?

Rândurile de mai jos reprezintă, în întregul lor, o declarație de intenție. Nu doresc să citez nici din Carta Universitară, nici din Legea Educației care sunt prerogativele care îi revin unui decan. Acestea sunt cunoscute și trebuie înțelese ca un punct de plecare non-negociabil. În schimb, țin să îmi fac cunoscute câteva gânduri legate de definiția informală a decanatului, lucruri care pot să ajute inclusiv comisia de concurs să își facă o impresie mai bună asupra intențiilor mele.

a. Decanul este o entitate supra-departamentală. Exact așa cum Președintele unei țări renunță, în marea majoritate a cazurilor, la apartenența politică, decanul nu mai poate fi membru al unui departament (cu spiritul, desigur, căci formal el/ea rămâne membru și se supune regulilor aplicabile tuturor celorlalți membri). Deși în realitate și Președinții au afinități politice pe care și le fac publice, cred cu tărie că acest lucru ar trebui să nu se întâmple, iar - în cazul nostru - decanul ar trebui să se abțină de la orice fel de luare de poziție care ar trăda o favorizare a unuia dintre departamente.

b. Decanul este doar un administrator al unor bunuri care nu îi aparțin (regula se aplică oricărui post de conducere). Insistam destul de des la cursul de Etică și deontologie pedagogică asupra faptului că un angajat al statului nu devine proprietar al bunurilor care se află la dispoziția lui (de exemplu, sala de clasă nu devine „a ta” ci tu ești doar un administrator al unui bun comun). Un decan trebuie să se asigure că toată lumea din subordinea lui înțelege ceea ce înseamnă responsabilitatea publică și ce înseamnă a fi „în serviciul cetățeanului”, începând de la accesul cât mai neîngrădit în spațiile publice ale Facultății (de exemplu: a nu permite spații „rezervate” în mod neoficial de către unele cadre didactice în defavoarea studenților), până la democratizarea resurselor (este imoral ca studenții să aibă condiții incomparabil mai rele decât profesorii).

c. Decanul nu pornește de la premisa că este răspunzător în întregime pentru orice, deci are dreptul să decidă singur orice. În ciuda responsabilității sale (care se poate traduce în cazuri nefericite cu „culpabilitate”), funcția de decan nu ar trebui să se suprascrie regulilor democrației. Hotărârile care privesc și afectează mai mulți oameni ar trebui luate de un corp cât mai larg de reprezentanți (evident, nu doar formal, cu opinii regizate exprimate public sau cu simulacre de voturi), iar în situația în care, totuși, are dreptul moral și legal de a lua hotărârea singur, decanul ar trebui să se consulte cu cât mai multe voci din jurul său pentru a fi sigur că perspectiva pe care o are este corectă.

d. Un decan nu este un „șef” ci un „lider”. Dihotomia șef-lider este relativ comună și cred că se înțelege ușor ce reprezintă; translatat la poziția decanului, acesta ar trebui să fie, înainte de orice, conducător prin puterea exemplului, iar lucrurile pe care le pretinde de la cei din jur ar trebui promovate (ostentativ, chiar) prin propriul său comportament. Pentru a nu face trimiteri la realitatea imediată, haideți să comparăm situația cu cea a unui polițist rutier care dă amenzi pentru încălcări ale unor reguli de către alți participanți la trafic, dar care (atunci când este în afara serviciului) încalcă el însuși voit sau din neglijență aceleași reguli.

e. Exagerând ca figură de stil prerogativele care îi revin unui decan, consider că acesta/aceasta ar trebui să aibă în vedere bunele interese ale studenților și ale membrilor corpului profesoral. Printr-o

comparație neadecvată, decanul este un administrator de firmă care face condiții ideale, prietenoase, neostile și empatică pentru angajații săi, având în fiecare secundă gândul că fiecare client, pe de altă parte, va ieși satisfăcut și fericit din magazinul său. Faptul că suntem reprezentanți ai statului și avem calități oficiale (iar clienții noștri, studenții adică) vin oarecum „de nevoie” în relație cu noi, nu ne dă dreptul să nu luăm în calcul satisfacția lor și gradul lor de fericire.

f. În fine, decanul trebuie să fie extrem de sensibil față de spiritul legii, în corelație cu litera legii, evident. Am sesizat de multe ori că diverse persoane în funcții de conducere, inclusiv în mediul nostru universitar, și-au făcut adevărate fetișuri din ceea ce ei consideră că este „respectarea legii” (tratând inițiativa celor din jur, *ab initio*, ca dorințe ale încălcării legii). Prefer să îmi asum o viziune care pornește de la principiul juridic conform căruia „tot ceea ce legea nu interzice este permis”, în locul acelei viziuni care caută permisiunea explicită pentru orice inițiativă. Sistemul nostru de organizare, ca instituție și ca persoană colectivă, este retrograd, iar formele de manifestare a libertăților noastre academice și a creativității de care ar trebui să facem dovadă sunt fragile tocmai pentru ne limităm la o astfel de abordare.

Partea cea mai dificilă: de ce sunt eu potrivit pentru această funcție? Înainte de toate: pentru că am o experiență semnificativă în aproape toate aspectele vieții unei facultăți, așa cum am încercat să arăt mai sus, și insist cu modestie asupra faptului că, cel mai probabil, sunt membrul corpului profesoral al facultății care a experimentat cea mai largă paletă de activități extra-didactice (nu știu în ce măsură e lăudabil acest lucru, e adevărat). În al doilea rând, am pretenția de la mine însumi (și sper că cei din jur pot să o confirme) că prețuiesc teoretic și aplic practic cât se poate de mult valori ca: obiectivitatea, respectul pentru cei din jur, gândirea critică, auto-controlul emoțional și gândirea laterală. Îmi cer mie însumi (și studenților, atunci când pot) să iasă cât mai mult din cadrul formal și steril al consacratului și să găsească soluții „outside the box” pentru problemele pe care le întâmpină. În al treilea rând, pentru că tot ceea ce propun mai jos sunt lucruri valide, perfect realizabile și generatoare de schimbare (cred cu tărie în fiecare dintre ele). În fine, sunt potrivit pentru că *vreau* acest lucru. Candidatura mea nu este formală și nici nu are scopuri ascunse: doresc să fiu decan pentru că știu că pot genera lucruri bune pentru facultatea din care fac parte și pentru că am deplină încredere în capacitățile mele de a gestiona facultatea din care fac parte.

PLAN MANAGERIAL

Ajuns, în sfârșit, la măsurile concrete pe care le propun în calitate de candidat la decanatul Facultății de Științe Socio-Umane, țin să fac trei precizări inițiale (a trei fiind, de fapt, o înșiruire de sub-puncte multiple):

1. în tot ceea ce urmează am încercat să evit cât de mult posibil sintagme ca „voi sprijini”, „voi susține”, „voi pleda”. Ele sunt expresia politicianismului și sunt un mod de a delega responsabilitatea pe care o ai la un moment dat, mutând-o (la fel ca vina pentru posibilul eșec) în sarcina unor terțe persoane. În schimb, am preferat să trec în planul de mai jos lucruri despre care am certitudinea că pot să le fac (adică eu, la modul cel mai propriu cu putință) pe parcursul celor 4 ani, indiferent dacă am sau nu parte de ajutor din partea altor persoane. Cu alte cuvinte, vă propun nu demagogie ci fapte măsurabile în virtutea cărora aș putea să judec la final măsura în care mandatul meu a fost un succes sau nu. Consider că este extrem de facil și, în egală măsură, de iresponsabil să afirmi că vei susține o anumită măsură, iar peste patru ani să poți da vina pe terțe părți responsabile sau implicate și să susții că tu ai fi vrut dacă alții ar fi făcut-o, de fapt.
2. am grupat lucrurile pe care le propun în doar trei mari categorii: problemele studenților, probleme didactice / de cercetare și, în fine, probleme legate de aspecte administrative și de imagine. Evident că aceste trei domenii se suprapun în anumite puncte și că, uneori, una sau alta dintre măsuri ar fi putut fi transferată în alt domeniu, dar am preferat să categorizez lucrurile.
3. repetând faptul că nu iubesc demagogia, insist să afirm că am avut în vedere și anumite principii universale atunci când am redactat măsurile de mai jos. Ele se constituie în valori fundamentale (sau, dacă insistați să folosiți o expresie detestabilă de către orice absolvent de Filosofie, ele sunt o reprezentare a unei „filosofii de viață”). Aceste principii sunt non-negociabile și au prioritate în fața oricărei conjuncturi temporare; fiecare din ele sau chiar mai multe simultan se regăsesc mai clar sau mai obscur în fiecare din măsurile pe care le propun.

a. **Transparența.** Am credința fermă că orice om are mai mult de câștigat decât de pierdut fiind transparent în grad maxim. Cu atât mai mult, angajații statului ar trebui să aibă ca principiu de căpătâi regula că nu avem nimic de ascuns. Atunci când abdică de la transparență, este aproape sigur că ascunzi lucruri care nu sunt corecte sau, la fel de rău, că îți dorești să controlezi grupuri de populație făcând din anumite informații bunuri inaccesibile. Am constatat de-a lungul timpului, cu regret, că în Universitate există mai mult decât suficiente exemple de practicare a lipsei de transparență, de la transparența față de public și societate, până la transparența internă, a forurilor de conducere față de angajații „simpli”.

b. **Democrația.** În mod paradoxal, pentru o instituție care ar trebui să fie un simbol al democrației și care ar putea să practice la propriu un model de democrație participativă, mediul universitar pare mai degrabă să îndemne la coaliții și aranjamente *sub rosa*, la regizarea sau mascarea unor procese de dezbateri legitime și așa mai departe. De la sine înțeles că într-un astfel de cadru, nici studenții nu vor experimenta libertățile oferite de practicarea unei democrații absolute. Ce înseamnă, altfel spus, democrația aici? Că nici o persoană în funcție de conducere nu este, prin definiție, „mai bun” (sau orice comparativ) decât cei care nu au astfel de funcții și, convers, că nici un profesor nu este „mai bun” decât un student.

c. **Ecologia.** Chiar dacă sunt conștient de faptul că voi provoca anumite zâmbete, aceiași care zâmbesc ironic atunci când văd un profesor biciclist convins și îl acuză de sărăcie, declar că ecologia reprezintă mult mai mult decât „a nu polua”. Ecologia asumată plenar înseamnă internalizarea ideii că nu pot schimba echilibrul lucrurilor din jurul meu pentru a face să îmi fie doar mie mai bine.

Am decis să organizez măsurile pe care le propun în trei capitole majore, în funcție de destinația sau de beneficiarii intenționați, astfel:

- A. studenți; măsuri destinate îmbunătățirii activităților de învățare și dezvoltare personală ale studenților.
- B. didactic / cercetare; măsuri destinate în principal cadrelor didactice pentru diversificarea paletelor de programe didactice ale facultății și a gradului de internalizare a normelor etice
- C. administrativ / imagine; activități și măsuri destinate creșterii vizibilității publice a Facultății și eficienței administrative. Acest capitol cuprinde un număr disproporționat de măsuri față de celelalte două dat fiind faptul că cele mai multe dintre prerogativele unui decan se situează în această direcție.

A. STUDENȚI.

1. **Asociația Studenților în Științe Socio-Umane.** În momentul de față, la nivelul facultății există (sau, cel puțin, este activă) o singură asociație, cea a studenților de la Psihologie. Dat fiind faptul că suntem una din cele mai mari facultăți ale Universității (ca număr de studenți), cu un potențial extrem de mare la nivel de networking și socializare prin prisma preocupărilor studenților, consider că se impune cu necesitate înființarea unei asociații care să cuprindă toate specializările pe care le organizăm. Din acest motiv, una din primele măsuri pe care le-aș pune în practică ar fi intermedierea unei întâlniri între reprezentanți ai studenților și realizarea demersurilor necesare la nivelul administrației Universității pentru oferirea unui potențial sediu (sub formă de comodat) pentru înființarea noii asociații.
2. **Revista studenților.** În linia ideii de mai sus și cultivând experiența revistei studenților de la forma „frecvență redusă” și a tentativei de revistă online a studenților de la Pedagogie de acum trei ani, îmi doresc înființarea unei reviste (de văzut dacă în formă fizică sau electronică) a studenților specializărilor noastre, ca un hibrid de platformă științifică pentru începători în domeniu, combinat cu ideea de comunitate a studenților. Nu intru aici în detaliile tehnice, dar sunt pregătit să ofer personal suportul tehnic necesar precum și să asigur inițierea doritorilor în gestionarea revistei. Rezultatul acestei inițiative ar trebui să fie creșterea gradului de implicare emoțională a studenților în activitatea facultății și, desigur, creșterea vizibilității și atractivității pentru viitorii studenți.
3. **Mecanism de voluntariat / internship** recunoscut la nivelul Facultății. Urmând bunele practici deja existente la nivelul Universității în acest sens, îmi propun dinamizarea relației dintre structura administrativă a departamentelor/facultății și corpul studentesc prin inițierea unor stagii de internship sau voluntariat recunoscut formal (care să poată să fie o alternativă pentru unele etape ale practicii studenților, de exemplu) în diverse poziții specifice facultății (de la activitatea de promovare a imaginii până la realizarea unor baze de date masive, de exemplu).

4. **Implicarea absolvenților în mentoratul actualilor studenți.** Dacă Asociația Alunni de la nivelul Universității are o activitate relativ modestă (sau, cel puțin, nu foarte vizibilă), consider că este cazul să dăm o lumină formală relației care de multe ori se petrece la nivel personal între foști studenți și actuali studenți, prin mediere (la fel de personală) a unor profesori. Îmi propun să realizez o bază de date cuprinzătoare, cu absolvenți dispuși să se implice în diverse moduri în activitatea curentă a Facultății, atât la nivel personal cât și ca mediatori în numele instituțiilor unde lucrează în prezent, astfel încât să recoltăm într-un mod sistematic experiența lor în beneficiul studenților.
5. **Schimburi de experiență inter-departamentale.** Consider că în prezent, față de acum 10 sau 15 ani, de exemplu, unul din punctele vizibil slabe ale mediului în care activăm este faptul că studenții diferitelor noastre programe nu se cunosc între ei (altfel decât accidental, în alte contexte decât cel educativ). De altfel, lipsa „punților” de comunicare între departamente este vizibilă și la alte nivele decât cel al studenților. Din acest motiv, deși acest lucru nu depinde exclusiv de dorința mea ci reclamă adevărată voință a altor colegi, îmi propun să facilitez procesul de inter-cunoaștere între studenții diferitelor departamente prin activități simple de genul: cursuri sau seminarii ocazionale ținute în comun, mini-reuniuni științifice / informale cu diverse ocazii etc.

B. DIDACTIC / CERCETARE

1. **Program de studiu în limba engleză.** Consider, în baza lucrurilor pe care le cunosc direct, că Facultatea de Științe Socio-Umane beneficiază de o resursă umană excelentă din perspectiva calității și stăpânirii unei limbi străine pentru a putea să deruleze un program de licență (sau de masterat) în limba engleză într-un domeniu care să recolteze potențialul combinat al celor trei departamente.
2. Suplimentar punctului anterior, cred că experiența acumulată de Universitate, respectiv de Departamentul de Științe ale Educației din cadrul Facultății, poate fi convertită în direcția organizării unui **program de studii la forma ID sau IFR** adiacent celui de Pedagogia învățământului primar și preșcolar (de exemplu: Psihologie sau Resurse Umane).
3. Revalorificarea demersurilor pentru înființarea de **programe postuniversitare**. Mă gândesc în mod specific la programe care oferă calificări profesionale, recunoscute de Ministerul Muncii (un exemplu pe care îl invoc des este un program de calificare pentru baby-sitter).
4. Perioada prezentă ar putea ocazia perfectă pentru lansarea unor **cursuri deschise de tip MOOC** din partea Universității din Oradea (mă gândesc, evident, în mod anume la cele posibil a fi organizate de către Facultatea de Științe Socio-Umane). Pentru ca discuția să nu fie doar la nivel teoretic și să nu depindă de infrastructura sau resursele deja sever solicitate, sugerez înrolarea Universității în platformele deja consacrate (Alison, Coursera, edX, Udemy etc.), efortul fiind minim în acest caz.
5. **Stocarea electronică a lucrărilor de licență / disertații.** Aceasta este una dintre ideile pe care le-am promovat constat cu mult înainte de perioada de pandemie și care, în corelație cu măsura imediat următoare, ar trebui să aducă atât un plus de calitate procesului didactic, cât și câștiguri din punct de vedere al imaginii publice a Universității / Facultății. Achiziția unui server dedicat (sau utilizarea unui mic fragment din capacitatea de stocare a unui existent) ar permite

depozitarea pe termen lung a lucrărilor de finalizare a studiilor și posibilitatea ca ele să fie consultate, în regim de acces controlat (dacă este cazul) inclusiv în scop de documentare, de către viitorii studenți.

6. Utilizarea pe scară largă și sistematică a unui **program anti-plagiat**. În momentul de față, se poate constata o practică neunitară și sporadică de verificare a lucrărilor de licență / disertațiilor realizate în cadrul Facultății noastre, motiv pentru care propun instaurarea unei politici uniforme în acest sens
7. **Înființarea unei reviste academice a întregii Facultăți** (cu spectru larg de publicare, în întreg domeniul socio-umane), eventual recoltând istoria vechilor Anale ale Facultății cu scopul rapid de a o indexa în bazele de date necesare pentru fiecare din cele trei domenii susținute de Facultatea de Științe Socio-Umane. Spre deosebire de revistele existente, aceasta ar presupune realizarea de numere tematice și o implicare largă a personalului existent, creând astfel premisele unui vector cu potențial major de creștere a indicatorilor științifici pentru fiecare membru al corpului profesoral al Facultății.

C. ADMINISTRATIV / IMAGINE

1. **Concurs de candidaturi pentru poziția de prodecan.** Chiar dacă procedura prevede consultarea Consiliului Facultății pentru numirea prodecanilor, sunt de părere că un exercițiu cu adevărat democratic ar fi organizarea unui concurs de candidaturi pentru poziția / pozițiile de prodecan, replicând la scară mai mică concursul pentru poziția de decan (inclusiv un document programatic și un interviu public).
2. **Reorganizarea modului de desfășurare a ședințelor de Consiliu al Facultății** în sensul postării pe un forum cu circuit închis (cu acces pentru toți angajații facultății și reprezentanții studenților) a proiectelor de hotărâri și materialelor de analizat. Experiența acumulată în lunile de suspendare a activității față în față poate fi decisivă în această situație. De cele mai multe ori, ședințele (în cadrul Universității) sunt evenimente major consumatoare de timp, extrem de ineficiente (atunci când lumea nu este pregătită în avans) și, uneori, prilejuri de degenerare a unor situații. Profesionalizarea mecanismului ședinței cere cu necesitate pregătirea lor anterioară și debirocratizarea lor.
3. **Postarea pe site-ul Facultății a tuturor hotărârilor** Consiliului Facultății și a Comisiilor din Facultate (inclusiv Comisia de Etică). Consider că nu e nevoie de explicații suplimentare aici; măsura este explicită și are la bază principiul transparenței depline și a bunei comunicări instituționale.
4. **Reorganizarea activității secretariatului** în sensul amenajării unei încăperi (există suficiente alternative) care să servească drept „interfață” între studenți și secretare unde să existe o persoană (de exemplu, câte una dintre secretare în fiecare zi a săptămânii) care să preia toate solicitările studenților astfel încât aceștia să nu fie nevoiți să intre în secretariatul propriu-zis. Relația directă cu secretarele ne face, pe de-o parte, să limităm programul public zilnic al secretarelor (lucru care este neadecvat secolului în care trăim, care dă naștere la resentimente și o imagine publică negativă și care este incorect față de statutul nostru de serviciu public), iar - pe de altă parte - creează o agitație complet neproductivă în activitatea secretarelor. În plus, spațiul prezent destinat interacțiunii dintre secretare și studenți este impropriu și conduce la aglomerații neplăcute și neproductive.

5. În completarea ideii de mai sus, aș fi extrem de interesat să dezvolt un mecanism de „registratură online”. Profitând de experiența perioade recente, cred că a devenit evident pentru toată lumea ceea ce susțineam mai demult, respectiv faptul că practica de a pretinde studenților să se deplaseze personal la secretariat pentru orice fel de cerere (chiar și cele elementare) este anacronică. În acest sens, am anumite idei despre dezvoltarea unui sistem simplu și eficient de depunere a solicitărilor online și de alocare a unui număr de înregistrare automat pentru solicitările depuse.
6. **Vizibilitatea secretariatului.** O idee simplă, ieftin de realizat și de efect este realizarea unui panou în afara secretariatului cu descrierea (eventual imaginea) competențelor fiecărei secretare (specializările de care se ocupă), pornind de la faptul că foarte mulți dintre studenții debutanți au probleme majore în a recunoaște cui să se adreseze în primele luni de studenție.
7. **Utilizarea platformei Microsoft Teams la nivelul departamentelor.** Deși există de suficient timp și a reprezentat un efort laudabil, platforma Office 365 și Microsoft Teams rămâne neutilizată pe scară largă la nivel de Universitate. Misiunea de a o implementa la nivelul Facultății pare să fie o sarcină ușoară, având în vedere faptul că există deja create conturile; în acest sens, m-aș preocupa personal de instruirea elementară a personalului și de inițierea în utilizarea platformei cel puțin pentru sarcini administrative curente (mă gândesc în mod special la funcția de calendar a platformei și la faptul că acolo pot fi marcate toate termenele-limită la care se solicită diverse documente). Platforma Teams ar înlocui cu mult succes și eficiență lucrul pe arhaicele (și limitatele) „grupuri de e-mail”.
8. **Înființarea Grădiniței Universității.** La mijlocul acestei liste de lucruri concrete și ușor realizabile, am plasat acest obiectiv utopic pe care îl visez de cel puțin 10 ani. Realizarea lui nu depinde de mine, spre deosebire de celelalte obiective, și nu cred că are sens să intru aici și acum în detalierea planului și a meritelor sale. Pot doar să sper la sprijinul conducerii Universității (și în realizarea unui parteneriat cu Primăria Oradea) pentru realizarea acestei idei care are atât de multe beneficii încât nici măcar nu e nevoie să fie enumerate. Poate acum, odată cu finalizarea cartierului din vecinătatea Universității, ar putea să existe o conjunctură extrem de favorabilă pentru realizarea acestui obiectiv. Dincolo de toate detaliile tehnice care pot fi stabilite ulterior, una dintre ideile speciale la care țin este proiectarea grădiniței cu un spațiu-anexă pentru joacă/învățare care să permită studenților-părinți să își lase copiii în siguranță, în grija cuiva, pentru intervale scurte (2 ore, de exemplu) atunci când nu au alternative, exact așa cum se întâmplă la locurile de joacă de oraș.
9. **Amfiteatru (și lounge) în aer liber în curtea campusului II.** Un alt obiectiv pentru care simpla mea dorință nu este suficientă este construirea unui mic amfiteatru în aer liber în curtea Campusului II (spațiul pare să fie mai mult decât suficient pentru acest lucru; de exemplu, între clădirea X și Relații Internaționale), cu o scenă circulară și câteva rânduri de trepte care să permită acomodarea unui număr de cel puțin 40-50 de studenți. Costurile sunt minime pentru realizarea acestui plan (în special în varianta unui schelet metalic pentru trepte), așa că nu ar trebui să fie imposibilă realizarea lui. Evenimentele ținute acolo pot fi extrem de variate (evident, în condiții meteo favorabile) de la seminarii transpuse ad-hoc în mediu extern la anumite ocazii semi-festive. Pe lângă acest amfiteatru, se pot găzdui câteva obiecte de mobilier urban destinate relaxării (bănci, fotolii / șezlonguri urbane etc.) realizate în parteneriat cu colegii și studenții de la Facultatea de Arte care să se constituie într-un mini-lounge destinat relaxării / cititului / discuțiilor între studenți în timpul dintre cursuri.

10. În măsura în care legislația mai permite (recunosc că am rămas cu câțiva ani în urmă la acest capitol), mi-aș dori înființarea unui **spin-off comercial al Facultății** (sub tutela Universității) sub forma unei firme destinate realizării sondajelor de opinie sau altor cercetări sociologice la comandă. Nu cred că e nevoie să detaliez beneficiile de imagine, financiare și pentru dezvoltarea studenților pe care le-ar putea aduce o asemenea inițiativă; ele sunt explicite.
11. Pentru promovarea unui stil de viață sănătos și a valorilor ecologiei, mi-aș dori să fac demersurile necesare pentru **stimularea folosirii mijloacelor de transport alternative** de către studenții (și, de ce nu?, cadrele didactice ale Facultății). Mă gândesc, în primul rând, la apariția a cel puțin încă unui rastel pentru biciclete în curtea campusului, la mutarea lor într-o zonă umbră și, în măsura în care ar fi posibil, la asigurarea unui spațiu de tip „vestiar” care să permită celor care folosesc mijloacele alternative să se echipeze sau dezechipeze fără să fie nevoiți să apeleze la toalete ca în prezent.
12. **Utilități decente în campus.** În calitate de decan, aș face tot ceea ce îmi stă legal și moral în putere pentru a convinge responsabilii (conducerea Universității sau alți factori responsabili) pentru aducerea Campusului II la standarde decente pentru secolul în care trăim. Mă refer în principal la alimentarea cu apă caldă (inexistentă în prezent) - lucru impardonabil, din punctul meu de vedere -, dar și la asigurarea materialelor necesare curățeniei și igienei.
13. În aceeași categorie a impardonabilului stă și lipsa **accesibilizării spațiilor Facultății**, situație pe care îmi voi da silința să o remediez. În lipsa unei susțineri ample, pot să asigur - cel puțin - dotarea cu rampe de acces a câtorva dintre sălile cu acces relativ facil (clădirea X, de exemplu) și utilizarea acelor săli cu prioritate pentru orice formație sau grupă de studenți în cadrul căreia există o persoană cu impedimente de deplasare.
14. Tot în categoria sănătății publice, voi depune eforturile necesare pentru a crea un **spațiu liber de fum pentru studenții facultății** (de exemplu prin mutarea actualelor spații folosite pentru fumat și situate chiar la intrările clădirilor, lucru care îi obligă pe toți studenții nefumători să treacă prin fum pentru accesul la clădire). Fără a avea o problemă cu fumătorii (ba chiar înțelegându-i foarte bine ca fost fumător, motiv pentru care sunt de părere că au nevoie de condiții decente pentru a-și îndeplini nevoia de a fuma), consider că primatul trebuie să îl aibă, totuși, sănătatea publică.
15. **Muzeul învățământului bihorean.** Aceasta este o inițiativă pe care eram pregătit să o derulez ca persoană privată în viitorul apropiat, în parteneriat cu alte câteva instituții din Oradea, dar pe care mi-ar plăcea să o văd revendicată în numele Universității/ Facultății de Științe Socio-Umane (DPPD, de ce nu?). Mă gândesc la o colaborare cu ISJ Bihor și Muzeul Orașului Oradea care să genereze o expoziție permanentă de obiecte tematice din paleta educației, colectate printr-un efort comun derulat la nivelul județului. Acesta ar fi contextul perfect pentru realizarea unui plan adiacent pe care mi-l propun de câțiva ani de zile, respectiv crearea unei arhive electronice a vechilor registre de inspecții ale școlilor din Bihor, care să poată fi consultată de către orice doritor.
16. **Zilele Socio-Umane.** Anual, fie în cadrul mai larg al Zilelor Porților Deschise / Zilelor Carierei (organizate la nivel de Universitate), fie la o dată specială cu semnificație pentru domeniile gestionate de Facultatea noastră, îmi doresc organizarea unei serii de evenimente nu neapărat științifice, care să marcheze deschiderea noastră spre comunitate, inclusiv cu participarea masivă a școlilor și grădinițelor din Oradea (exemple absolut aleatorii care pot fi îmbunătățite: concurs de desenat cu creta pentru copii din grădinițe în curtea Facultății, expoziție/concurs foto pentru adolescenți, târg de jucării/obiecte pentru copii etc.).

17. **Branding pentru spațiile Facultății.** În prezent, există doar trei elemente care indică faptul că spațiile pe care le folosim reprezintă Facultatea de Științe Socio-Umane: o pancartă standard la intrarea în campus, o tăbliță minusculă pe un suport la intrarea în clădirea V și o hârtie simplă cu textul „Facultatea de Științe Socio-Umane” la intrarea pe etajul Facultății din clădirea V. Cu foarte puțin efort, spațiile Facultății ar putea să câștige o imagine unitară, marcată mai ales de omniprezența logo-ului facultății (care acum nu apare niciunde) și de semne care să denote apartenența la aceeași structură. Este o mișcare cu efort minim și impact de imagine maxim.
18. În spiritul măsurii anterioare, propun **asumarea trecutului și prezentului facultății** prin cel puțin două gesturi simbolice puternice: schimbarea denumirii mai multor săli aflate în folosința facultății cu nume ale unor foști profesori (așa cum este cazul unic, deocamdată, al sălii „Gheorghe Șișeștean”). În egală măsură, aș considera utilă asumarea identității comune de profesor al Facultății de Științe Socio-Umane prin realizarea unor panouri de perete (care pot fi chiar și fără fotografii, în lipsa unui acord GDPR) care să prezinte corpul profesoral (prezent și, eventual, inclusiv trecut) al Facultății.
19. **Restructurarea modului de desfășurare a admiterii.** Complexitatea metodologiei de admitere și a modului de desfășurare a admiterii reclamă regândirea profundă a acestui proces. În prezent se pot constata anumite disfuncționalități la nivelul implicării echitabile a întregului corp profesoral în activitatea amintită, precum și a pregătirilor anterioare acesteia, incluzând aici procesul de publicizare a specializărilor facultății. În virtutea experienței mele semnificative legată de acest capitol, îmi propun realizarea unei scheme de prezență în cadrul procesului de admitere care să acopere întreg personalul facultății pentru întreaga perioadă a admiterii (sesiunile de vară+toamnă) cu sarcini distribuite în mod unitar, alături - desigur - de un instructaj real și eficient privind modalitatea optimă de lucru cu platforma Uniweb.